

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Veronikou Křesťanovou, Dr. ve věci žalobce: **INTERGRAM, nezávislá společnost výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově-obrazových záznamů, o.s.**, IČ 00537772, se sídlem v Praze 1 – Nové Město, Klimentská 1207/10, zast. JUDr. Petrou Buzkovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Na Příkopě 22, proti žalovanému: **Nokia Sales International Oy**, se sídlem Keilalahdentie 4, 02150 Espoo, Finská republika, IČ 2422986-2 (podnikající v ČR prostřednictvím organizační složky Nokia Sales International Oy, organizační složka, se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1 – Nové Město, IČ 24853003), zast. Mgr. Vojtěchem Chloupkem, advokátem, se sídlem v Praze 1, Na Příkopě 15, **o zaplacení částky 5.550.284,70 Kč s příslušenstvím,**

t a k t o:

- I.** Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci částku ve výši 101.247,20 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 7,5 % p.a. od 17. 8. 2012 do zaplacení do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II.** V rozsahu žalobního návrhu, aby žalovaný zaplatil žalobci částku ve výši 5.449.037,50 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 7,5 % p.a. od 17. 8. 2012 do zaplacení, se žaloba z a m í t á.
- III.** Žalobce je p o v i n e n zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku ve výši 251.680,46 Kč k rukám zástupce žalovaného Mgr. Vojtěcha Chloupka, advokáta do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce, jakožto kolektivní správce dle ustanovení § 97 odst. 1 autorského zákona pro práva k uměleckým výkonům a zvukovým a zvukově obrazovým záznamům, se domáhal na právním předchůdci žalovaného, společnosti Nokia Czech Republic, s.r.o., IČ 62583328, z nadnárodního světového společenství Nokia působícího v rozhodném období čelně na poli mobilních komunikací, žalobou došlo soudu faxem dne 17. 7. 2012 a poštou pak dne 19. 7. 2012 zaplacení částky ve výši 5.550.284,70 Kč s úrokem z prodlení z této částky v sazbě 7,5 % p.a. od 17. 7. 2012 do zaplacení, a to jako náhradní odměny podle ustanovení § 25 autorského zákona [ve spojení s ustanoveními § 71 odst. 3 a § 74 (výkonní umělci), § 76 odst. 4 a § 78 autorského zákona (výrobci zvukových záznamů) a § 80 odst. 3 a § 82 autorského zákona (výrobci zvukově obrazových záznamů)] a vyhlášky č. 488/2006 Sb. (dále jen „Vyhláška“) v rozhodném znění, a to z multimediálních přístrojů mobilní komunikace a z nenahraných nosičů záznamu – paměťových karet, které právní předchůdce žalovaného dovezl do České republiky v období od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2010. Žalobce tvrdil (po upřesnění podáními ze dne 28. 4. 2014 a 29. 5. 2014), že mu (resp. jím zastupovaným nositelům práv) náleží vůči žalovanému nárok na náhradní odměnu za II. pololetí 2009 ve vztahu k přístrojům ve výši 14.773.561,60 Kč bez DPH a ve vztahu k paměťovým kartám, kterými jsou vybaveny přístroje, pak ve výši 332.903,- Kč, tj. celkem 15.105.464,- Kč (DPH se nedomáhal). Ve vztahu k roku 2010 pak tvrdil, že náhradní odměna ve vztahu k přístrojům činí 39.716.802,- Kč bez DPH a ve vztahu k nenahraným nosičům částku ve výši 734.499,- Kč bez DPH, tj. celkem 40.451.301,- Kč bez DPH. Celkem tak za rozhodné období od července 2009 do prosince 2010 pak podle žalobce nárok na náhradní odměnu bez DPH činí ve vztahu k přístrojům 55.557.765,60 Kč, pokud jde o výpočet výše žalobce neměl k dispozici údaje od žalovaného, ani jeho právního předchůdce, neboť ti mu je neposkytli, ale vycházel ze tří informačních zdrojů, a to 1. z údajů Českého statistického úřadu o dovozu multimediálních přístrojů, dále 2) z analýzy tržních podílů výrobců mobilních telefonů Strategy Analytics & archive Mobil.cz a 3) z údajů internetových prodejců mall.cz a korunka.cz a Netretail, s.r.o. Žalobce se v řízení nedomáhal celé tvrzené odměny (bez DPH) za rozhodné období, nýbrž pouze její části, a to konkrétně ve vztahu k přístrojům částky 5.449.037,50 Kč a ve vztahu k nosičům 101.247,20 Kč, ve vztahu k druhému pololetí 2009 z toho vždy 1/3 a ve vztahu k roku 2010 pak zbývající 2/3. Žalobce vedle odměny požadoval i úrok z prodlení, a to nejprve ode dne faxového podání žaloby (17. 7. 2012) a následně po částečném zpětvzetí, o kterém soud rozhodl usnesením ze dne 10. 3. 2014, č.j. 66C 87/2012-279, od 17. 8. 2012, ode dne následujícího po dni, kdy žaloba byla doručena žalovanému, resp. jeho právnímu předchůdci. Žalobce v žalobě poukázal na historické kořeny náhradní odměny a na evropskou legislativu, konkrétně na tzv. Informační směrnici (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. 5. 2001 o harmonizaci určitých aspektů práva autorského a práv s ním souvisejících), vč. judikatury Soudního dvora Evropské unie (případ Padawan), jakož i na národní zákonnou úpravu a úpravu prováděcího předpisu, konkrétně Vyhlášky v rozhodném znění, která sice v ustanovení § 6 odst. 2 vylučuje ze zpoplatnění mobilní telefony, avšak toto ustanovení je třeba podle žalobce vykládat ústavně konformně a pojem mobilní telefon vykládat zužujícím způsobem pouze jako zařízení pro komunikaci osob formou telefonického rozhovoru a pro zasílání krátkých textových zpráv, nikoliv i na multimediální zařízení, které se z mobilních telefonů postupem času stala, kdy se jedná o plně funkční přehrávací zařízení hudby a videa a substituuje zařízení MP3 a MP4 a jde tak o skloubení dvou zařízení v jednom, současně je přidána funkce připojení k Internetu, kdy vlivem zvýšení rychlostí připojení došlo k masivnímu nárůstu nových funkcí u mobilních komunikačních zařízení. Žalobce zdůraznil, že současné mobilní telefony mají vedle řady dalších funkcí i funkce hudebních přehrávačů, přehrávačů videa, potažmo multimediálních přehrávačů, kdy označení

mobilní telefon je třeba vnímat spíše jako tradiční, výstižnější je však označení multimediální zařízení, na trhu se objevuje i kategorie tzv. hudebních telefonů, u kterých je funkce přehrávání hudby dominantní a konkuruje přehrávačům MP3 a MP4. Ve světle aktuálního technologického vývoje je třeba hledět na stávající mobilní telefony stejně jako na přehrávače a v tomto směru vykládat i autorský zákon a Vyhlášku, tj. považovat je za přístroje spojené s dodatečnou odměnou. Žalobce zdůraznil i požadavek Informační směrnice na spravedlivou odměnu ve vztahu k možnosti pořizovat rozmnoženiny pro osobní potřebu a její jednotný výklad a potřebu vykládat národní předpisy eurokonformně, dodatečnou odměnu je nutno vnímat jako rovnováhu k možnosti pořizovat rozmnoženiny pro osobní potřebu dle čl. 5 odst. 2 písm. b) Informační směrnice, jako kompenzaci oprávněných zájmů nositelů práv. Národní úprava pak kompenzaci omezení autorského práva ve prospěch možnosti pořizovat rozmnoženiny pro osobní potřebu upravuje v ustanovení § 25 autorského zákona, na jehož základě pak Ministerstvo kultury vydalo prováděcí předpis – Vyhlášku, kdy přístroje k zhotovování rozmnoženin na zabudovaný pevný disk, paměťovou kartu nebo optický nosič jsou předmětem zpoplatnění dle § 6 odst. 1 písm. e) Vyhlášky, odstavec 2 citovaného ustanovení pak ze zpoplatnění sice vyjímá mimo jiné mobilní telefony, ale podle žalobce je třeba toto vztahovat výlučně k přístrojům, které neumožňují soukromé rozmnožování předmětů ochrany jejich uživatelem, tedy umožňují jen telefonování a přijímání SMS a jsou tedy telefony v pravém slova smyslu, přístroje, které jsou schopny pořízení rozmnoženiny, podléhají dle právního názoru žalobce zpoplatnění podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. e) Vyhlášky. Česká republika povolila výjimku pro pořizování rozmnoženin pro osobní potřebu, je tak povinna v souladu s Informační směrnicí zajistit, aby nositelé práv získali spravedlivou, tedy přiměřenou (náhradní) odměnu. Vyjmutí zařízení způsobilých telefonie a SMS současně s možností pořizovat rozmnoženiny pro osobní potřeby ze zpoplatnění spravedlivou odměnou je v rozporu s ustanovením § 29 odst. 1 autorského zákona (třístupňový test), Vyhláška pak odporuje autorskému zákonu a současně i čl. 5 odst. 2 písm. b) Informační směrnice. Žalobce poukázal i na výsledek v zásadě identické věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 32C 94/2011, kdy žalobcem byl kolektivní správce OSA- Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, o.s., kdy zdejší soud (nepravomocně) žalobě dne 11. 6. 2012 plně vyhověl.

Spolu s žalobou, resp. v jejím rámci jako bod 58, podal žalobce i návrh na zajištění důkazního prostředku, kterému soud I. stupně nevyhověl a odvolací soud rozhodnutí soudu I. stupně potvrdil (usnesení ze dne 13. 8. 2012, č.j. 66C 87/2012-86 potvrzené usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 2013, č.j. 1Co 233/2012-169).

Žalovaný, resp. jeho právní předchůdce navrhl, aby soud přerušil řízení do pravomocného rozhodnutí ve věci vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 32C 94/2011, kde se řeší shodná právní otázka s tím, že pouze žalobce je jiný kolektivní správce. Zdůraznil, že primárně jde o posouzení právní otázky, kdy prokazování skutkových okolností nemá na toto posouzení vliv a souhlasil i s rozhodnutím bez jednání. K vlastní podstatě sporu poukázal na znění ustanovení § 25 autorského zákona a na ustanovení § 6 Vyhlášky v rozhodném znění, kdy zdůraznil, že vyhláška v ustanovení § 6 odst. 2 výslovně uvádí ve skupině přístrojů, které zpoplatnění náhradní odměnou nepodléhají, i mobilní telefony, přičemž je dodáno, že pokud jsou taková zařízení dodávána s paměťovým médiem, odměna se platí pouze z přiloženého média dle ustanovení § 5 odst. 2 Vyhlášky v rozhodném znění. Z tohoto ustanovení pak vyplývá, že z nezabudovaného paměťového média a z paměťového média zabudovaného nebo zabudovaného do přístroje, pokud není zpoplatněno v rámci ustanovení § 6, se platí odměna 1,50 Kč za každý 1GB kapacity, nejvýše však 90 Kč. Žalovaný, resp. jeho právní předchůdce kategoricky nesouhlasil s názorem žalobce, že pojem mobilní telefon použitý Vyhláškou je třeba vykládat v historickém kontextu a nevztahovat jej

na soudobé mobilní telefony, které jsou rovnocenné přehrávačům hudby a videa, kdy se nejedná o funkci doplňkovou. Žalovaná strana zdůraznila, že již v době přijetí Vyhlášky na sklonku roku 2006 mobilní telefony naprosto běžně měly funkci MP3 k přehrávání hudby. Záměrem Vyhlášky tak bylo vyčlenit z poplatkové povinnosti právě tento typ (novodobých multifunkčních) přístrojů, což potvrzuje i novelizace Vyhlášky (vyhl. č. 408/2008 Sb.) s účinností od 1. 1. 2009, kdy bylo výlukové ustanovení § 6 odst. 2 doplněno o větu „Pokud jsou tato zařízení dodávána s paměťovým médiem, odměna se platí pouze z kapacity přiloženého média dle § 5 odst. 2.“ Pokud Ministerstvo kultury novelizovalo v roce 2008 Vyhlášku, zjevně setrvalo na názoru o vyjmutí mobilních telefonů i ve smyslu funkčnosti těchto zařízení ve stavu ke konci roku 2008, funkční vybavení mobilních telefonů v tu dobu bylo identické s funkčním vybavením dnešních mobilních telefonů, vítězný mobil roku 2008 iPhone 3G je svou funkcionalitou plně srovnatelný s nejmodernějšími mobilními telefony současnosti. Žalovaná strana zdůraznila, že pokud by pojem mobilní telefon měl být vykládán tak, jak tvrdí žalobce, ve smyslu zařízení pouze pro telefonické rozhovory a posílání krátkých textových zpráv, pak by vůbec nebylo zařízením k zhotovování rozmnoženin záznamu, takže by jeho zpoplatnění (a tím ani vyloučení ze zpoplatnění) nepřicházelo vůbec do úvahy. Podle žalované strany tedy, pokud jde o zpoplatnění multifunkčních mobilních telefonů, není žaloba důvodná, neboť mobilní multifunkční telefony jsou ze zpoplatnění vyňaty. Vzhledem k tomu, že se žalobce žalobou domáhal náhradní dodatkové odměny nejen ve vztahu k přístrojům - multifunkčním mobilním telefonům, ale i ve vztahu k nenahraným nosičům záznamu – paměťovým kartám, které právní předchůdce žalovaného dovezl/přijal do ČR, pak znovu poukázal na ustanovení § 6 odst. 2 Vyhlášky v rozhodném znění, kde výraz „přiložené médium“ vyvolává dvojí výklad, a to s přihlédnutím ke znění ustanovení § 5 odst. 2 Vyhlášky, které pojem „přiložené médium“ nepoužívá, nýbrž používá pojmy „zabudované a nezabudované médium“. K ustanovení podala výklad doktrína, konkrétně Ústav autorského práva, práv průmyslových a práva soutěžního Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, kdy Ústav se přiklonil k extenzivnímu výkladu pojmu „přiložený“, a to v tom směru, že může jít o médium zabudované i nezabudované. Žalovaná strana pak poukázala na to, že zjevně tak existuje i výklad restriktivní, kdy pod pojmem „připojené“ lze rozumět pouze „nezabudované“, pokud je tedy paměťová karta vložena, pak není připojena. Podle žalované strany tak ani ve vztahu k paměťovým kartám neexistuje povinnost k platbě dodatkové náhradní odměny, jelikož tyto se stávají součástí mobilních telefonů. Žalovaná strana pak poukázala na evropský kontext, na ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) Informační směrnice, které připouští možnost pořizování rozmnoženin předmětů autorskoprávní ochrany na jakémkoli nosiči, pokud jsou vytvořeny fyzickou osobou pro soukromé účely a pro účely, které nejsou přímo ani nepřímo komerční, a to za podmínky, že nositelé práv získají spravedlivou odměnu. Česká republika implementovala Informační směrnici zákonem č. 216/2006 Sb., který novelizoval autorský zákon, a přijetím Vyhlášky. Žalovaná strana zdůraznila, že spravedlivá odměna musí být vypočtena na principu možné újmy, poukázala na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci C-467/08 (Padawan SL vs. SGAE) a na princip přiměřené rovnováhy dle bodu 31 preambule Informační směrnice, jakož i na zásadu možnosti přenést skutečnou zátěž financování na soukromé uživatele, kdy zmínila problém s rozlišením povahy uživatele, resp. toho, zda je předmět zpoplatnění poskytován právě pro soukromé nekomerční účely spojené s výjimkou, nebo nikoli a pak zde poplatková povinnost vůbec nevzniká, neboť se nespojuje s výjimkou. Pro prokázání vzniku povinnosti je podle žalované strany třeba, aby bylo prokázáno, že paměťová média byla poskytnuta soukromým osobám pro soukromé užití. Otázku nutnosti rozlišení konečného uživatele pak zdůraznil i španělský soud Mercantiel Court, no. 6, Madrid, v rozhodnutí č. 120/11 ze dne 31. 1. 2011 ve sporu kolektivních správců s NOKIA SPAIN, S.A.U. Žalovaná strana dále vyjádřila nesouhlas i s vlastní koncepcí výpočtu výše odměny, nezpochybnila, že žalobci údaje neposkytla, ale vedle toho, že

primárně zastává názor, že v souvislosti s dovezenými multifunkčními mobilními telefony a paměťovými kartami nemá povinnost platit odměnu, pak ale i pokud by zde povinnost k zpoplatnění byla, nezohledňuje výpočet žalobce konečného zákazníka, právní předchůdce žalovaného neprodával přístroje a nosiče koncovým uživatelům, nýbrž prodejcům, kde je třeba rozlišovat samozřejmě i cenu právního předchůdce žalovaného a ceny, za které přístroj kupuje koncový uživatel. Pokud jde o ústavní rovinu poukázala žalovaná strana na ustanovení čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. V kontextu uvedeného nelze po žalované straně vyžadovat povinnost hradit náhradní odměnu tam, kde to předpis výslovně vylučuje. Pokud jde o vyhovující rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 32C 94/2011, žalovaná strana se proti němu odvolala a vznesla návrh položení předběžných otázek.

Žalobce ve vyjádření ze dne 23. 10. 2012 setrval na svém názoru na výklad pojmu mobilní telefon použitá Vyhláškou. Zdůraznil principy ochrany duševního vlastnictví a v tomto směru upozornil na ústavně konformní výklad předpisů, jakož i na eurokonformní výklad. Pokud jde o námitku, že není rozlišeno, zda přístroje v konečném důsledku slouží soukromé potřebě, pak zdůraznil, že i tzv. služební mobily uživatelé používají k soukromým účelům, toto je specifikum mobilních telefonů, které činí závěry ve věci Padawan neaplikovatelné. Zdůraznil právo na spravedlivou odměnu spojené výjimkou pro pořizování rozmnoženin pro osobní potřebu a na německou judikaturu, ze které vyplývá, že mobilní telefony s funkcí MP3 by měly zpoplatnění podléhat, opak vede ke krácení práv. Žalobce setrval na žalobě a navrhl případné vydání mezitímního rozsudku, kdy by bylo nejprve postaveno najisto, že jak multifunkční přístroje Nokia běžně označované jako mobily, tak i paměťové karty vložené či přiložené k nim poplatkové povinnosti podléhají, tj. žaloba je co do právního základu po právu.

Právní předchůdce žalovaného pak navrhl přerušení řízení do pravomocného rozhodnutí o předběžné otázce SD EU ve věci C-463/12 týkající se soukromého rozmnožování a náhradních odměn podle Informační směrnice. Žalobce s tímto nesouhlasil a poukázal na zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení, jakož především i na to, že zde ani nejsou splněny podmínky ustanovení § 109 odst. 2 o.s.ř.

Soud usnesením ze dne 1. 8. 2013, č.j. 66C 87/2012-172 pak oba návrhy žalované strany na přerušení řízení zamítl, když zdůraznil, že pro posouzení sporu je podstatný výklad tuzemského práva, konkrétně především otázka eurokonformního, ústavněkonformního a zákonného výkladu Vyhlášky.

Ke dni 1. 1. 2013 původní žalovaný zanikl, jeho nástupcem se stal současný žalovaný (č.l. 210-214), soud tak postupem podle ustanovení § 107 odst. 1 o.s.ř. rozhodl usnesením ze dne 11. 9. 2013, č.j. 66C 87/2012-216 tak, že na straně žalovaného bude pokračováno se současným žalovaným. Usnesení nebylo právní moci dne 28. 9. 2013.

V souladu s výše uvedeným odůvodněním nepřerušení řízení se tak soud v rámci řádné přípravy jednání (§ 114a o.s.ř.) seznámil s veřejně dostupnou (na webových stránkách Ministerstva kultury – srov. č.l. 174) důvodovou zprávou (odůvodněním) vyhlášky č. 408/2008 Sb., kterou s účinností od 1. 1. 2009 byla novelizována Vyhláška a představovala tak rozhodné znění Vyhlášky pro posuzovaný spor, který se týká období od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2010. Existence důvodové zprávy je zmíněna ve vyjádření Ústavu autorského práva, práv průmyslových a práva soutěžního – str. 3, které je součástí spisu (č.l. 121-123). Přestože žádný z účastníků důvodovou zprávu do spisu nezaložil, soud ji v souladu se zásadami

výkladu právních předpisů (nyní explicitně vyjádřeno v § 2 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. s účinky i na vztahy minulé podle ustanovení § 3030 cit. předpisu) a v souladu s ustanovením § 120 odst. 3 o.s.ř. z veřejného zdroje vytiskl a do spisu založil. Vzhledem k tomu, že z jejího obsahu vyplývalo, že rozhodná novela Vyhlášky byla výsledkem konzultací a kompromisních dohod zainteresovaných osob, kdy byla řešena právě i otázka zpoplatnění mobilních telefonů (srov. str. 8 a 9 zprávy na č.l. 177 a 178 spisu), vyžádal si soud bez návrhu účastníků, avšak plně v souladu se zásadami principů výkladu aplikované normy, jejíž výklad byl jádrem sporu, a ustanovení § 120 odst. 3 o.s.ř. od Ministerstva kultury informace k legislativnímu procesu přípravy novely Vyhlášky.

Se získanými informacemi, které byly součástí spisu, do kterého však žádný z účastníků před jednáním nenahlédl, pak soud účastníky seznámil při prvním jednání dne 14. 10. 2013 (protokol č.l. 244-245) v rámci pokusu o smír, kdy účastníkům sdělil i svůj předběžný názor. Účastníci při tomto jednání pak shodně navrhli přerušeni řízení postupem podle ustanovení § 110 o.s.ř., čemuž soud vyhověl usnesením z téhož dne č.j. 66C 87/2012-248 (právní moc 30. 10. 2013). Žalobce se pak podáním došlým soudu dne 4. 2. 2014 vyjádřil k důkazům opatřeným soudem, kdy se ohradil proti postupu soudu, který považuje za odporující zásadám civilního sporného řízení, materiály od Ministerstva označil i za pochybné vypovídací hodnoty a zopakoval svůj závěr, že mobilní telefony dovážené v rozhodném období právním předchůdcem žalovaného byly multifunkčními přístroji, na které se výluka ustanovení § 6 odst. 2 Vyhlášky v rozhodném znění nevztahuje. Podáním ze dne 11. 2. 2014 pak žalobce navrhl pokračování řízení. Soud tak v řízení pokračoval, o čemž vydal i usnesení ze dne 11. 2. 2014, č.j. 66C 87/2012-265 a současně nařídil jednání na 10. 3. 2014. Žalovaný podáním došlým soudu dne 5. 3. 2014 zaujal stanovisko k podání žalobce ze dne 4. 2. 2014, ve kterém žalobce vyjadřuje nesouhlas s postupem soudu stran obstarání důkazů k legislativnímu procesu přípravy novely Vyhlášky. Žalovaný zdůraznil interpretační význam obstaraných podkladů, nejde tedy o důkazy v pravém smyslu, avšak i pokud by byly obstarané podklady důkazem, pak jejich obstarání soudem bylo plně v souladu s obsahem spisu, když žalovaná strana právě poukazovala na okolnosti, za kterých zákonodárce Vyhlášku a její novelu přijímal, tedy to, že výraz mobilní telefon byl tvůrcem předpisu použit pro multifunkční zařízení a bylo úmyslem „zákonodárce“ (tvůrce předpisu) vyjmout ze zpoplatnění multifunkční mobilní telefony. Žalovaný zdůraznil, že důvodová zpráva má významnou interpretační roli, což vyjádřil i Nejvyšší soud České republiky např. ve svém rozhodnutí ve věci sp.zn. 33Cdo 2751/2010.

Ve věci samé se pak konalo první **jednání** dne 10. 3. 2014 (protokol č.l. 275-277), kdy žalobce vzal žalobu zpět v rozsahu úroku z prodlení za dobu od 17. 7. 2012 do 16. 8. 2012, na základě čehož soud usnesením ze dne 10. 3. 2014, č.j. 66C 87/2012-279 v tomto rozsahu řízení zastavil. Soud při tomto jednání pak provedl všechny důkazy s tím, že další jednání se konala 19. 5. 2014 (protokol č.l. 302-304) a 10. 6. 2014 (protokol č.l. 315-317), kdy soud i rozhodl.

Z provedených důkazů, jakož i z tvrzení mezi účastníky nesporných soud zjistil následující **skutkový stav**. Žalobce je občanským sdružením (resp. aktuálně spolkem) - kolektivním správcem v oblasti majetkových práv výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově obrazových záznamů, a to včetně povinně kolektivně spravovaného práva na dodatečnou odměnu podle ustanovení § 96 odst. 1 písm. a) bod 3 autorského zákona ve spojení s ustanoveními § 71 odst. 3, 76 odst. 4 a 80 odst. 3 autorského zákona (*nesporné, rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 22. 3. 2001 zn. 3209/2001, údaje z ARES ze dne 30. 6. 2012, potvrzení Ministerstva vnitra o evidenci ze dne 20. 3. 2012*). Původní žalovaný byl

obchodní společností zapsanou v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze v oddílu C, vložka 33540 (*příloha 6 žaloby, č.l. 210-213*), současný žalovaný, právní nástupce původního žalovaného, je finskou společností, která má v tuzemsku zapsanu organizační složku s označením Nokia Sales International Oy, organizační složka, se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1 – Nové Město, IČ 24853003 (*výpis z OR – č.l. 214*), existence předchozího i stávajícího žalovaného byla mezi účastníky *nesporná*, stejně tak právní nástupnictví, jak již o něm bylo rozhodnuto. Mezi účastníky bylo nesporné, že mobilní telefony Nokia v rozhodném období byly multifunkční přístroje, které vedle funkce telefonování a zasílání krátkých textových zpráv (sms) měly i řadu dalších funkcí včetně funkce pořizovat rozmnoženiny záznamu. V rozhodném období tvořila produktové portfolio výrobce značky Nokia široká řada mobilních telefonů se širokospektrálními službami včetně funkcí z oblasti přehrávání hudby/video (*mezi účastníky nesporné, přílohy č. 10 až 13 žaloby*). Jako nesporné vyplývalo i to, že žalovaný, resp. jeho právní předchůdce v rozhodném období do České republiky dovážel/přijímal mobilní telefony značky Nokia, vč. paměťových karet. Pokud jde o *přílohy č. 14 až 24 žaloby*, žalobce jimi dokládal, že evropské právo nevyjímá mobilní telefony z povinnosti platit odměnu v souvislosti s možností pořizovat rozmnoženinu pro osobní potřebu a poukázal na vývoj legislativy a judikatury v zahraničí a v evropském teritoriu, kdy mobilní telefony vedle funkce telefonování se staly přístroji multifunkčními. Žalovaný tento vývoj u přístrojů nijak nezpochybňoval (*nesporné*), ale považoval za pro spor zásadní tuzemskou transpozici Informační směrnice. Nizozemský kolektivní správce de Thuiskopie vypracoval v roce 2010 zprávu o zpoplatnění mobilních telefonů vč. MP3 přehrávačů, ze které vyplývá, že ne všechny státy mobilní telefony zpoplatňují. Mezi účastníky bylo *nesporné*, že vybrané odměny z nosičů (paměťových karet) se mezi OSA a Intergram dělí v poměru 53:47, tj. pro Intergram 47 % (*k tomu i příloha č. 39 a 40 žaloby*). Pokud jde o počet v rozhodném období dovezených/přijatých paměťových karet, pak zde byl žalobce v tzv. informačním deficitu procesní strany v civilním řízení, svůj výpočet výše odměny provedl nikoli na základě skutečných údajů a důkazů k nim, nýbrž náhradním výpočtem a jeho prokázáním, neboť od žalovaného ani jeho předchůdce rozhodné údaje pro výpočet odměny podle ustanovení § 25 autorského zákona a Vyhlášky nezískal a žalovaná strana je neposkytla ani v řízení. Soud v tomto ohledu tak vycházel pro účely zjištění rozhodného skutkového stavu v souladu s právní teorií a judikaturou Nejvyššího soudu České republiky ze zásady tzv. vysvětlovací povinnosti strany nezátížené důkazním břemenem a důsledků z toho plynoucích pro důkazní břemeno. Konkrétně soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 16. 12. 2011 sp. zn. 22Cdo 883/2010 (kat. B) a na nedávný rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 29. 1. 2014 sp. zn. 22Cdo 2851/2013. Žalobce způsob výpočtu uvedl v žalobě a na výzvu soudu jej pak ozřejmil podáním ze dne 24. 3. 2014 (č.l. 281 - 285) ve znění opravy ze dne 28. 4. 2014 (č.l. 297 - 299) a doplnění ze dne 28. 5. 2014 (č.l. 307 - 308). Žalobce, který se – jak uvedeno - stran rozhodných údajů ocitl v nouzi, a to jak ve vztahu k břemeni tvrzení, tak i důkazního břemene, předložil soudu logický (vycházející z údajů ČSÚ, celkového počtu dovezených přístrojů bez a s kartou a z podílu značky Nokia na trhu) a důkazy podložený výpočet, kdy skutkové závěry z něj v tomto řízení učiněné jsou pro rozhodnutí v předmětné věci zcela dostatečné, když se žalobce domáhá jen přibližně desetiny tvrzeného nároku. Konkrétně žalobce tvrdil, že ve vztahu k paměťovým kartám u mobilů mu celkem náleží 1.067.402,- Kč, ale žalobou požadoval jen 101.247,20 Kč, tj. cca 9,46 %, konkrétně ve vztahu k druhému pololetí 2009 požadoval cca 10,14 % z tvrzeného celku a ve vztahu k roku 2010 pak jen cca 9,19 %, za takové situace bylo bez významu zabývat se i otázkou, zda je či není na místě odlišovat tzv. služební mobily (vliv rozhodnutí SD EU ve věci Padawan), stejně tak otázkou legality zdrojů pro rozmnoženiny (vliv rozhodnutí SD EU ve věci ACI Adam), neboť lze bez dalšího uzavřít, že minimálně v rozsahu cca 10 % se jedná o paměťové karty, které slouží realizaci práva ve smyslu

ustanovení § 25 autorského zákona a navazujících ustanovení zakotvujících právo na náhradní odměnu pro nositele souvisejících práv. Soud tak vzal z příloh č. 28 až 38 žaloby za pro spor dostatečně prokázaný skutkový stav stran počtu dovezených/přijatých nenahraných nosičů - paměťových karet u mobilů, a to pro druhé pololetí roku 2009 v počtu jedné poloviny z 472.203 ks (236.101,5) a ve vztahu k roku 2010 v počtu 520.921 ks, přičemž za průměrnou kapacitu karty vzal pro rozhodné období roku 2009 za prokázaný objem 1,67 GB a pro rok 2010 objem 2GB. I pokud by důkazy žalobce snad nebylo možno přímo považovat za dostatečné, byly by dozajista dostatečným podkladem pro závěry soudu v rozsahu vyhovující části úvahou postupem podle ustanovení § 136 o.s.ř. Vzhledem k tomu, že vyhláškova sazba odměny ve vztahu k paměťové kartě činí 1,50 Kč za každý započatý GB, ve vztahu ke kartě s objemem 1,67GB i 2GB pak dodatková odměna činí 3,- Kč, podíl pro žalobce v rozsahu 47 % pak z této částky činí 1,41 Kč. Tomu pak pro druhé pololetí roku 2009 odpovídá žalobcem vypočtených 332.903,- Kč (236.101,5x1,41) a pro rok 2010 žalobcem vypočtených 734.499,- Kč (520.921x1,41). Pro úplnost soud dodává, že ve vztahu k mobilům s funkcí MP3 soud zjistil pro druhé pololetí roku 2009 počet dovezených/přijatých přístrojů v počtu 420.360,5 ks a pro rok 2010 pak v počtu 1.025.082 ks, toto skutkové zjištění není ale pro rozhodnutí s ohledem na právní názor soudu relevantní. Protokolem o jednání dne 11. 6. 2012 a rozsudkem z téhož dne ve věci 32C 94/2011 bylo prokázáno, že kolektivní správce OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, o.s. byl u Městského soudu v Praze jako soudu prvního stupně úspěšný se svou žalobou na zpoplatnění mobilních telefonů dovážených žalovaným, resp. jeho předchůdcem, když soud se zde ztotožnil s názorem žalobce, že mobilní telefony jsou multifunkční přístroje a mají i funkci hudebního přehrávače, přehrávání hudebních a video souborů. Tato souběžná věc nebyla doposud pravomocně rozhodnuta, odvolací řízení je vedeno u Vrchního soudu v Praze aktuálně pod sp. zn. 1Co 30/2014. Pokud jde o přílohy č. 1 až 18 vyjádření žalobce ze dne 23. 10. 2013 byla jimi podpořena argumentace o (*nesporné*) multifunkcionalitě současných mobilních telefonů a technologickém vývoji (k tomu i přílohy č. 1 až 6 podání ze dne 10. 3. 2014), což ani žalovaný nezpochybňoval a otázka pohledu na zpoplatnění v jiných členských státech. Mobilní telefony byly již v roce 2006, tj. v době přijetí Vyhlášky multifunkční a měly i funkci MP3 (příloha č. 1 k vyjádření žalovaného – č.l. 111-116), také v roce 2008 (přijetí novely Vyhlášky) bylo MP3 běžnou funkcí mobilního telefonu (příloha č. 2 k vyjádření žalovaného – č.l. 117-120). V září 2009 z podnětu kolektivního správce OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, o.s. vypracoval Ústav autorského práva práv průmyslových a práva soutěžního Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze odborné stanovisko (příloha č. 3 k vyjádření žalovaného – č.l. 121-123) k doktrinálnímu výkladu Vyhlášky ve znění novely č. 408/2008 Sb., jádrem dotazu byl výklad výrazu přiložené médium použitého v ustanovení § 6 odst. 2 novelizované Vyhlášky ve vztahu k pojmosloví ustanovení § 5 odst. 2 Vyhlášky se závěrem, že podstatou a smyslem novelizované Vyhlášky bylo nezpoptatňovat pouze přístroj (v kontextu dotazu mobilní telefon) a jeho vlastní kapacitu (pevný disk), ale naopak zpoplatňovat veškeré paměťové karty s mobilním telefonem dodávané, zužující výklad, podle kterého by se mělo jednat pouze o karty nevložené, Ústav neshledal za správný. Z kontextu stanoviska a položeného dotazu kolektivním správcem OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, o.s. pak jednoznačně vyplývá i to, že nezpoptatnění soudobých mobilních telefonů (jako přístrojů způsobilych pořizování rozmnoženin záznamu) podle Vyhlášky ve znění novely nebylo vůbec sporné, řešila se jen otázka výkladu rozsahu zpoplatněných paměťových karet. Žalobce žalovaného (ani jeho právního předchůdce) před podáním žaloby k zaplacení žalované částky nevyzval (*nesporné*). Žaloba, kterou je tak třeba považovat i za výzvu k plnění, byla žalovanému, resp. jeho právnímu předchůdci doručena soudem dne 16. 8. 2013. Pokud jde o podklady pro tvorbu novely Vyhlášky, vyplývá z veřejně dostupné Důvodové zprávy/Odůvodnění (č.l. 174 - 179), že výsledek vznikl na základě

konzultací a kompromisní dohody vzešlé z intenzivního jednání kolektivních správců a reprezentativních zástupců povinných subjektů, kdy ale některé podněty nebyly do výsledné podoby novely zahrnuty, mezi nimi i návrh na zpoplatnění mobilních telefonů, kolektivní správci zastávali názor, že mobilní telefony by měly být zpoplatněny jako přístroje, snaha dovozců byla opačná, při jednání dne 11. 11. 2007 (č.l. 182-183) výslovně zaznělo, že mobilní telefony by měly být zpoplatněny ve větší míře, neboť jsou stále častěji využívány i jako MP3, zaznělo ale i to, že v zahraničí je trend přístroje nezpoplatňovat, jen nosiče, při jednání dne 29. 5. 2008 (č.l. 184-186) opět zazněl požadavek kolektivních správců, Ministerstva průmyslu a obchodu a České asociace pro DSMP (Digital Storage and Media Player) na zpoplatnění mobilních telefonů stejně jako jiné přístroje (např. MP3 přehrávače), pro zpoplatnění mobilních telefonů se vyslovilo i Ministerstvo zemědělství, vyhodnocení připomínkového řízení (č.l. 204-207) výslovně uvádí, že připomínce nebylo vyhověno. V návrhu ze dne 12. 6. 2008 (č.l. 189-190, 224-225) kolektivní správci navrhovali stran mobilních telefonů vypuštění § 6 odst. 2 ve znění „Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na mobilní telefony.“ a začlenění mobilních telefonů do režimu ustanovení § 6 odst. 1. Asociace spotřební elektroniky kritizovala ve své e-mailové zprávě Ministerstvu kultury ze dne 14. 9. 2008 (č.l. 199-200), že Vyhláška mobilní telefony vyjímá ze zpoplatnění a apeluje za rovné podmínky na trhu zpoplatněním mobilních telefonů podle ustanovení § 6 odst. 1, současně poukazuje na možné výkladové problémy pojmu pro novelu „přiložená paměťová média“ a navrhuje jednoznačnější formulaci „s paměťovými médii“, výslovně ve zprávě upozorňuje na nebezpečí nesprávné interpretace ve směru k významu způsobu balení, kdy je zjevné, že tento nemá mít vliv, nýbrž že koncepce úpravy je míněna tak, že zařízení (mobil) zpoplatněn není, ale odměna se platí ze (všech) paměťových karet dodávaných spolu se zařízením (mobilem), a to lhostejno, zda jsou vloženy či přiloženy. Společný kompromisní návrh novely Vyhlášky ze dne 18. 6. 2008 (č.l. 234-236) vzešlý z neformálního jednání kolektivních správců, dovozců a výrobců (povinných osob) mobilní telefony ze zpoplatnění vyjímá s tím, že zpoplatněna je pouze kapacita přiloženého média, na dohodu o vyjmutí odkazovalo i Ministerstvo kultury ve svém e-mailu ze dne 11. 9. 2008 (č.l. 201), kdy byla řešena otázka zpoplatnění paměťových karet, Ministerstvo kultury zde poukázalo na to, že nově (novelou) by tato otázka zpoplatnění karet měla být řešena explicitně, že původní znění Vyhlášky explicitně věc neřešilo a vycházelo se při výkladu pro zpoplatnění karet pouze z poznámky k ustanovení § 6 odůvodnění Vyhlášky.

Soud vycházel z této **právní úpravy**:

Podle ustanovení čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod.

Podle ustanovení čl. 2 Informační směrnice členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat přímé nebo nepřímé, dočasné nebo trvalé rozmnožování jakýmikoliv prostředky a v jakémkoliv formě, vcelku nebo po částech: a) pro autory v případě jejich děl; b) pro výkonné umělce v případě záznamů jejich výkonů; c) pro výrobce zvukových záznamů v případě jejich zvukových záznamů; d) pro výrobce prvotních záznamů filmů ve vztahu k originálům a rozmnoženinám jejich filmů; e) pro vysílací organizace v případě záznamu jejich vysílání, ať už po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání pomocí kabelu nebo družice.

Podle ustanovení čl. 5 písm. b) Informační směrnice členské státy mohou stanovit výjimky nebo omezení práva na rozmnožování podle článku 2 mimo jiné u jakýchkoliv rozmnoženin na jakémkoliv nosiči vytvořených fyzickou osobou pro soukromé užití a pro účely, které

nejsou přímo ani nepřímo komerční, a to za podmínky, že nositelé práv získají spravedlivou odměnu, která, pokud jde o dotyčné dílo nebo předmět ochrany, bere ohled na použití nebo nepoužití technologických prostředků uvedených v článku 6.

Podle ustanovení § 12 odstavec 1 autorského zákona autor má právo své dílo užít v původní nebo jiným zpracované či jinak změněné podobě, samostatně nebo v souboru anebo ve spojení s jiným dílem či prvky a udělit jiné osobě smlouvou oprávnění k výkonu tohoto práva; jiná osoba může dílo užít bez udělení takového oprávnění pouze v případech stanovených tímto zákonem. Podle odstavce 4 písm. a) uvedeného ustanovení patří mezi právo užít právo na rozmnožování.

Podle ustanovení § 13 autorského zákona se rozmnožováním díla se rozumí zhotovování dočasných nebo trvalých, přímých nebo nepřímých rozmnoženin díla nebo jeho části, a to jakýmkoli prostředky a v jakékoli formě. Dílo se rozmnožuje zejména ve formě rozmnoženiny tiskové, fotografické, zvukové, obrazové nebo zvukově obrazové, stavbou architektonického díla nebo ve formě jiné trojrozměrné rozmnoženiny anebo ve formě elektronické zahrnující vyjádření analogové i digitální.

Podle ustanovení § 30 odst. 1 autorského zákona se za užití díla podle tohoto zákona nepovažuje užití pro osobní potřebu fyzické osoby, jehož účelem není dosažení přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu, nestanoví-li tento zákon jinak. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení do práva autorského tak nezasahuje ten, kdo pro svou osobní potřebu zhotoví záznam, rozmnoženinu nebo napodobeninu díla. Podle odstavce 6 pak ustanovení § 25, 43 a 44 nejsou odstavcem 1 dotčena.

Podle ustanovení § 29 odst. 1 autorského zákona výjimky a omezení práva autorského lze uplatnit pouze ve zvláštních případech stanovených v tomto zákoně a pouze tehdy, pokud takové užití díla není v rozporu s běžným způsobem užití díla a ani jím nejsou nepřiměřeně dotčeny oprávněné zájmy autora (tzv. třístupňový test).

Podle ustanovení § 25 odstavce 1 písm. b) autorského zákona u zveřejněných děl, která lze rozmnožovat pro osobní potřebu fyzické osoby (§ 30) na podkladě zvukového, zvukově obrazového nebo jiného záznamu či rozhlasového nebo televizního vysílání jejich přenesením pomocí přístroje na nenahrané nosiče záznamu, má autor právo na odměnu v souvislosti s takovým rozmnožováním díla.

Podle ustanovení § 25 odstavce 2 autorského zákona je osobou povinnou platit příslušnému kolektivnímu správci odměnu podle odstavce 1 písm. a) a c) autorského zákona výrobce přístrojů k zhotovování rozmnoženin záznamů, dovozce těchto přístrojů ze třetích zemí (dále jen "dovozce") nebo příjemce těchto přístrojů z členských států Evropských společenství (dále jen "příjemce"), nebo výrobce, dovozce nebo příjemce nenahraných nosičů záznamů.

Podle ustanovení § 25 odstavce 3 písm. a) a c) autorského zákona odměna, kterou jsou povinny platit osoby podle odstavce 2 písm. a) až d) v souvislosti s rozmnožováním díla pro osobní potřebu, přísluší autorovi při dovozu, přijetí nebo při prvním prodeji přístroje k zhotovování rozmnoženin záznamů, nenahraných nosičů záznamů.

Podle ustanovení § 25 odstavce 6 autorského zákona osoby uvedené v odstavci 2 jsou povinny předkládat příslušnému kolektivnímu správci, vždy souhrnně za kalendářní pololetí, nejpozději však do konce následujícího kalendářního měsíce, informace o skutečnostech

rozhodných pro výši odměny, zejména o druhu a počtu prodaných, dovezených nebo přijatých přístrojů k zhotovování rozmnoženin záznamů, přístrojů k zhotovování tiskových rozmnoženin a nenahraných nosičů záznamů, jakož i o celkovém počtu tiskových rozmnoženin zhotovených na přístrojích pro poskytování rozmnožovacích služeb za úplatu.

Podle ustanovení § 25 odst. 7 Ministerstvo kultury (dále jen "ministerstvo") stanoví vyhláškou typy přístrojů k zhotovování tiskových rozmnoženin a typy nenahraných nosičů záznamů, z nichž se platí odměna podle odstavce 1, a výši paušální odměny podle typu přístroje k zhotovování tiskových rozmnoženin a typu nenahraného nosiče záznamů. Vyhláškou dále stanoví typy přístrojů k zhotovování rozmnoženin záznamů, z nichž se platí odměna podle odstavce 1; výše této odměny je stanovena v příloze k tomuto zákonu.

Podle ustanovení § 71 odst. 3 autorského zákona má výkonný umělec právo na odměnu v souvislosti s rozmnožováním jeho zaznamenaného výkonu pro osobní potřebu obdobně podle § 25.

Podle ustanovení § 76 odst. 4 autorského zákona má výrobce zvukového záznamu právo na odměnu v souvislosti s rozmnožováním jeho záznamu pro osobní potřebu obdobně podle § 25.

Podle ustanovení § 80 odst. 4 autorského zákona má výrobce zvukově obrazového záznamu právo na odměnu v souvislosti s rozmnožováním jeho záznamu pro osobní potřebu obdobně podle § 25.

Ve vztahu k uměleckým výkonům, zvukovým záznamům a zvukově obrazovým záznamům se použije ustanovení § 12, 13 a 25, 29 a 30 autorského zákona ve spojení s ustanoveními § 74, 78 a 82 autorského zákona.

Podle ustanovení § 96 písm. a) bod 3 je povinně kolektivně spravovaným právem právo na odměnu za zhotovení rozmnoženiny pro osobní potřebu na podkladě zvukového nebo zvukově obrazového záznamu nebo jiného záznamu přenesením jeho obsahu pomocí přístroje na nenahraný nosič takového záznamu [§ 25 odst. 1 písm. b), § 28 odst. 2, § 71 odst. 3, § 76 odst. 4 a § 80 odst. 3].

Podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. h) autorského zákona kolektivní správce vybírá v souladu se zákonem a smlouvami podle písmene h) pro nositele práv odměny a případné příjmy z vydání bezdůvodného obohacení, rozděluje je a vyplácí je v souladu s rozúčtovacím řádem.

Podle ustanovení § 100 odst. 2 autorského zákona kolektivní správce zastupuje nositele práv svým jménem a na jeho účet.

Podle ustanovení § 563 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. není-li doba splnění dohodnuta, stanovena právním předpisem nebo určena v rozhodnutí, je dlužník povinen splnit dluh prvního dne poté, kdy byl o plnění věřitelem požádán.

Podle ustanovení § 517 odst. 1 a 2 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. dlužník, který svůj dluh řádně a včas nesplní, je v prodlení. Jde-li o prodlení s plněním peněžitého dluhu, má věřitel právo požadovat od dlužníka vedle plnění úroky z prodlení, není-li podle tohoto

zákona povinen platit poplatek z prodlení; výši úroků z prodlení a poplatku z prodlení stanoví prováděcí předpis.

Podle ustanovení § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb. ve znění nařízení vlády č. 33/2010 Sb., výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro poslední den kalendářního pololetí, které předchází kalendářnímu pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o sedm procentních bodů.

Podle ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 488/2006 Sb. ve znění vyhlášky č. 408/2008 Sb. účinné od 1. 9. 2009 přístroje k zhotovování rozmnoženin záznamů jsou a) analogové přístroje k zhotovování rozmnoženin na magnetickou pásku, b) zařízení pro zápis dat na optické nosiče a paměťové karty nezabudovatelné do osobního počítače, c) zařízení pro zápis dat na optické nosiče a paměťové karty zabudovatelné do osobního počítače, d) zařízení pro zápis dat na optické nosiče a paměťové karty zabudované do osobního počítače, pokud nebyly již zpoplatněny podle písmene c), e) přístroje k zhotovování rozmnoženin na zabudovaný pevný disk, paměťovou kartu nebo optický nosič, f) pevné disky zabudovatelné do osobního počítače, g) pevné disky zabudované do osobního počítače, pokud nebyly již zpoplatněny podle písmene f), h) rozhlasové a televizní přijímače, které umožňují zhotovení záznamu vysílání.

Podle ustanovení § 6 odst. 2 vyhlášky č. 488/2006 Sb. ve znění vyhlášky č. 408/2008 Sb. účinné od 1. 9. 2009 ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na digitální kamery, digitální fotoaparáty, mobilní telefony a bezdrátové telefony. Pokud jsou tato zařízení dodávána s paměťovým médiem, odměna se platí pouze z kapacity přiloženého média dle § 5 odst. 2.

Podle původního znění Vyhlášky účinného do 31. 12. 2008 pak ustanovení § 6 odst. 1 znělo: Přístroje k zhotovování rozmnoženin záznamů jsou a) přístroje k zhotovování rozmnoženin na magnetickou pásku, b) zařízení pro zápis dat na optické nosiče a paměťové karty nezabudovatelné do osobního počítače, c) zařízení pro zápis dat na optické nosiče zabudovatelné do osobního počítače, d) zařízení pro zápis dat na optické nosiče zabudované do osobního počítače, pokud nebyly již zpoplatněny podle písmene c), e) přístroje k zhotovování rozmnoženin na zabudovaný pevný disk nebo paměťovou kartu, f) pevné disky zabudovatelné do osobního počítače, g) pevné disky zabudované do osobního počítače, pokud nebyly již zpoplatněny podle písmene f), h) rozhlasové a televizní přijímače, které umožňují zhotovení záznamu vysílání.

Podle původního znění Vyhlášky účinného do 31. 12. 2008 pak ustanovení § 6 odst. 2 znělo: Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na mobilní telefony.

Novela č. 408/2008 Sb. tedy přinesla tyto změny v ustanovení § 6:

- v odstavci 1 se na začátek písmene a) vložilo slovo „analogové“.
- v odstavci 1 písm. c) a d) se za slova „nosiče“ vložila slova „a paměťové karty“.
- v odstavci 1 písm. e) se slova „nebo paměťovou kartu“ nahradila slovy „ , paměťovou kartu nebo optický nosič“.
- v odstavci 2 se pak slovo „mobilní“ nahradilo slovy „digitální kamery, digitální fotoaparáty, mobilní telefony a bezdrátové“ a na konci odstavce 2 se doplnila věta „Pokud jsou tato zařízení dodávána s paměťovým médiem, odměna se platí pouze z kapacity přiloženého média dle § 5 odst. 2.“

Podle ustanovení § 5 odst. 2 vyhlášky č. 488/2006 Sb. ve znění vyhlášky č. 408/2008 Sb.

účinné od 1. 9. 2009 z nezabudovatelného paměťového média a z paměťového média zabudovaného nebo zabudovatelného do přístroje, pokud toto médium není zpoplatněno v rámci zpoplatnění přístroje podle § 6, se platí odměna 1,50 Kč za každý započatý 1 GB kapacity, nejvýše však 90 Kč.

Podle původního znění Vyhlášky účinného do 31. 12. 2008 pak ustanovení § 5 odst. 2 znělo takto: z nezabudovatelného paměťového média a z paměťového média zabudovaného nebo zabudovatelného do přístroje, pokud toto médium není zpoplatněno v rámci zpoplatnění přístroje podle § 6, se platí odměna 6 Kč za každých započatých 512 MB kapacity.

Novela č. 408/2008 Sb. tedy přinesla tyto změny v ustanovení § 5 odst. 2:

- slova „6 Kč za každých započatých 512 MB kapacity“ byla nahrazena slovy „1,50 Kč za každý započatý 1 GB kapacity, nejvýše však 90 Kč“.

Ve věci Padawan [C-467/08: PADAWAN SL proti Sociedad General de Autores y Editores (SGAE)] Soudní dvůr Evropské unie rozhodl rozsudkem ze dne 21. 10. 2010 takto: 1) Pojem „spravedlivá odměna“ ve smyslu čl. 5 odst. 2 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti je autonomním pojmem práva Unie, který musí být vykládán jednotně ve všech členských státech, které zavedly výjimku pro soukromé rozmnožování, bez ohledu na možnost přiznanou členským státům určit, v mezích stanovených právem Unie, zejména uvedenou směrnicí, formu, podmínky financování a výběru, jakož i výši této spravedlivé odměny. 2) Článek 5 odst. 2 písm. b) směrnice 2001/29 musí být vykládán v tom smyslu, že „přiměřená rovnováha“, kterou je třeba nalézt mezi dotčnými osobami, předpokládá, že výše spravedlivé odměny bude nutně vypočtena na základě kritéria újmy způsobené autorům chráněných děl v důsledku zavedení výjimky pro soukromé rozmnožování. Úprava, podle které osobami, jež mají povinnost financovat spravedlivou odměnu, jsou osoby, které disponují vybavením, přístroji a nosiči pro digitální rozmnožování a které z tohoto důvodu právně nebo fakticky poskytují toto vybavení nebo rozmnožovací služby soukromým uživatelům, je v souladu s požadavky „přiměřené rovnováhy“, pokud tyto osoby mají možnost přenést skutečnou zátěž spojenou s tímto financováním na soukromé uživatele. 3) Článek 5 odst. 2 písm. b) směrnice 2001/29 musí být vykládán v tom smyslu, že musí existovat spojitost mezi uplatněním poplatku určeného k financování spravedlivé odměny na vybavení, přístroje a nosiče pro digitální rozmnožování a jejich předpokládaným používáním pro účely soukromého rozmnožování. V důsledku toho uplatnění poplatku za soukromé rozmnožování bez rozdílu, zejména na vybavení, přístroje a nosiče pro digitální rozmnožování, jež nebyly poskytnuty soukromým uživatelům a jsou zjevně vyhrazeny k jiným účelům než pro pořizování rozmnoženin k soukromému užití, není v souladu se směrnicí 2001/29.

Ve věci ACI Adam (C-435/12: ACI Adam BV a další proti Stichting de ThuisKopie, Stichting Onderhandeligen ThuisKopie vergoeding) rozhodl Soudní dvůr Evropské unie rozsudkem ze dne 10. 4. 2014 takto: 1) Unijní právo, konkrétně čl. 5 odst. 2 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti, ve spojení s odstavcem 5 tohoto článku, musí být vykládáno v tom smyslu, že brání takovým vnitrostátním právním předpisům, jaké jsou dotčeny v původním řízení, které situaci, kdy zdroj, z něhož je rozmnoženina pro soukromé užití pořizena, je oprávněný, neodlišují od situace, kdy je tento zdroj neoprávněný. 2) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví musí být vykládána v tom smyslu, že se neuplatní na takové řízení, jako je původní řízení, v němž osoby povinné hradit spravedlivou

odměnu navrhují, aby předkládající soud rozhodl v neprospěch instituce pověřené výběrem této odměny a jejím rozdělováním nositelům autorských práv, která se proti tomuto návrhu brání.

Ve věci OSA (C-351/12: OSA - Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, o.s. proti Léčebným lázním Mariánské Lázně a.s.) rozhodl Soudní dvůr Evropské unie rozsudkem ze dne 27. 2. 2014 tak, že článek 3 odst. 1 směrnice 2001/29 musí být vykládán v tom smyslu, že se jej kolektivní správce autorských práv nemůže dovolávat ve sporu mezi jednotlivci s cílem vyloučit použití právní úpravy členského státu, která je s tímto ustanovením v rozporu. Soud, jemuž byl takový spor předložen, je však povinen vykládat uvedenou právní úpravu v co největším možném rozsahu ve světle znění, jakož i účelu tohoto ustanovení, aby tak mohlo být dosaženo výsledku, který by byl v souladu s cílem sledovaným tímto ustanovením. Soudní dvůr Evropské unie pak k tomuto rozhodnutí v bodu 43 zdůraznil, že v tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury i jasné, přesné a bezpodmínečné ustanovení směrnice, které má přiznat práva nebo uložit povinnosti jednotlivcům, nemůže být jako takové uplatňováno v rámci sporu probíhajícího výlučně mezi jednotlivci (rozsudek ze dne 15. ledna 2014, Association de médiation sociale, C-176/12, bod 36 a citovaná judikatura).

Bod 36 shora zmíněného rozsudku ve věci C 176/12 pak zní: Je třeba nicméně připomenout, že podle ustálené judikatury i jasné, přesné a bezpodmínečné ustanovení směrnice, která má přiznat práva nebo uložit povinnosti jednotlivcům, nemůže být jako takové uplatňováno v rámci sporu probíhajícího výlučně mezi jednotlivci (viz rozsudek Pfeiffer a další, bod 109, a rozsudek ze dne 19. ledna 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Sb. rozh. s. I-365, bod 46).

Na základě zjištěného skutkového stavu a aplikované právní úpravy a judikatury soud dospěl k **závěru**, že žaloba je částečně důvodná, a to v rozsahu týkajícím se nároku na náhradní odměnu pro výkonné umělce a výrobce zvukových a zvukově obrazových záznamů z karet dovážených/přijímaných do ČR spolu s mobilními telefony, lhotejno, zda jde o paměťové karty volně přiložené, nebo vložené do mobilního telefonu, tj. v rozsahu částky 101.247,20 Kč s příslušenstvím, a to podle ustanovení § 25 autorského zákona ve spojení s ustanoveními § 71 odst. 3 a § 74 (výkonní umělci), § 76 odst. 4 a § 78 autorského zákona (výrobci zvukových záznamů) a § 80 odst. 3 a § 82 autorského zákona (výrobci zvukově obrazových záznamů) a podle § ustanovení 5 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 6 odst. 2 vyhlášky č. 488/2006 Sb. ve znění vyhlášky č. 408/2008 Sb. V souladu s citovanými závěry odborného stanoviska Ústav autorského práva, práv průmyslových a práva soutěžního Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze a v souladu se zásadou eurokonformního výkladu připomenutou Soudním dvorem Evropské unie mimo jiné i v nedávno rozhodnuté „české“ věci OSA C-351 /12 je namíste vykládat rozhodné znění Vyhlášky tak, že paměťové karty jsou zpoplatněny bez ohledu na způsob balení, tedy v tom směru, že nikoli pouze ty, které jsou volně přibaleny, ale i ty, které jsou vloženy, zpoplatněna není pouze vlastní kapacita přístroje („pevný disk“). Takovýto výklad je výkladem eurokomformním, respektujícím požadavek Informační směrnice na spravedlivou odměnu. Těmto výkladovým problémům mohlo být předejito, pokud by se při tvorbě novely Vyhlášky zohlednila jasná připomínka Asociace spotřební elektroniky na ne zcela správnou formulaci (č.l. 199).

Pokud pak ale jde o žalobcem uplatněný nárok na náhradní odměnu ve vztahu k dovezeným/přijatým přístrojům - mobilním telefonům Nokia vybaveným funkcí MP3, které jsou bezesporu i přístroji k zhotovování rozmnoženin, žaloba důvodná není. Podle rozhodného znění ustanovení § 6 odst. 2 Vyhlášky, tj. vyhlášky č. 488/2006 Sb. ve znění

vyhlášky č. 408/2008 Sb. účinného od 1. 1. 2009 doposud, nejsou mobilní telefony zpoplatněnými přístroji, nýbrž se zpoplatňují pouze paměťová média s nimi dodávaná. Výklad, že výraz mobilní telefon použitý prováděcím předpisem je třeba vnímat v nejužším historickém významu pouze jako přístroj k telefonování a k zasílání krátkých textových zpráv (sms), neobstojí, neboť takový přístroj by z poplatkové povinnosti nebylo třeba vyjímát, naopak je zcela evidentní, že vyjmut je multifunkční mobilní telefon způsobily i pořizování rozmnoženin (k tomu soud poznamenává, že žalobcem zdůrazňovaná funkce přehrávání je také sama o sobě bez významu, když náhradní odměna je náhradní odměnou spojenou nikoli s možností přehrávání, ale s možností rozmnožování). Výklad, že multifunkční mobilní telefony prováděcí předpis nezahrnuje mezi zpoplatněné přístroje k zhotovování rozmnoženin záznamu, je zjevný již z textu předpisu, soud v zájmu dodržení principů výkladu aktuálně výslovně vyjádřených v ustanovení § 2 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. zjistil i úmysl „zákonodárce“, tedy okolnosti vzniku Vyhlášky, potažmo jejího rozhodného znění. Vzhledem k výhradám žalobce k tomuto postupu soud poznamenává, že ke stejnému závěru by soud dospěl i bez znalosti materiálů poskytnutých Ministerstvem kultury, tyto by měly zásadní význam jen tehdy, pokud by jinak zjevný výklad vyvrátily, což se nestalo. Jak uvedeno i výše, úmysl „zákonodárce“, že multifunkční mobilní telefony nejsou zpoplatněnými přístroji, vnímaly po novele z roku 2008 i kolektivní správci, což lze dovodit i z poptávky doktrinárního výkladu k paměťovým kartám, kdy je třeba zadání vnímat tak, zda jsou zpoplatněny (alespoň tedy) všechny paměťové karty (když mobilní telefony Vyhláška mezi zpoplatněné přístroje neřadí).

Soud tak žalobu v rozsahu týkající se náhradní odměny z multifunkční mobilů zamítl postupem podle ustanovení § 25 autorského zákona arg. a contrario ve spojení s ustanoveními § 71 odst. 3 a § 74 (výkonní umělci), § 76 odst. 4 a § 78 autorského zákona (výrobci zvukových záznamů) a § 80 odst. 3 a § 82 autorského zákona (výrobci zvukově obrazových záznamů) a podle ustanovení § 6 odst. 2 vyhlášky č. 488/2006 Sb. ve znění vyhlášky č. 408/2008 Sb., jako nedůvodnou.

Samostatnou otázkou, kterou žalobce svou žalobou navodil, je, zda aktuální stav české legislativy, která zakotvuje výjimku pro soukromé rozmnožování (§ 30 odst. 1, 2 autorského zákona zák.), zajišťuje nositelům práv spravedlivou odměnu ve smyslu požadavku čl. 5 odst. 2 písm. b) Informační směrnice, avšak její zodpovězení není pro posouzení konkrétního sporu potřebné.

Výrobci, dovozci ani příjemci mobilních telefonů s funkcí zhotovování rozmnoženin záznamů totiž podle aktuální české právní úpravy nejsou povinni platit nositelům práv ve vztahu k těmto přístrojům náhradní odměnu, na tomto závěru nemůže nic změnit ani případný závěr o tom, že česká právní úprava nezajišťuje nositelům práv spravedlivou odměnu spojenou se zakotvením uvedené výjimky z práva na rozmnožování.

V souladu s ustanovením čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod totiž mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Autorský zákon stanoví právo na odměnu v souvislosti se soukromým nekomerčním rozmnožováním výkonů a záznamů a to, že osobou povinnou platit příslušnému kolektivnímu správci odměnu je výrobce, dovozce a příjemce přístrojů k zhotovování rozmnoženin záznamů, avšak dále pak zmocňuje v ustanovení § 25 odst. 7 Ministerstvo kultury, aby stanovilo vyhláškou typy přístrojů k zhotovování tiskových rozmnoženin a typy nenahraných nosičů záznamů, z nichž se platí odměna podle odstavce 1, a výši paušální odměny podle typu přístroje k zhotovování tiskových rozmnoženin a typu

nenahraného nosiče záznamů, jakož i typy přístrojů k zhotovování rozmnoženin záznamů, z nichž se platí odměna podle odstavce 1; výše této odměny je stanovena v příloze k tomuto zákonu. Ministerstvo kultury však vyhláškou zcela jasně stanovilo, že mobilní telefon není ten typ přístroje k zhotovování rozmnoženin záznamů, ze kterého se náhradní odměna platí. Za takové situace nelze ústavně konformním způsobem dovodit, že by žalovaný (jeho předchůdce) měl povinnost k platbě odměny v souvislosti s dovozem/přijetím mobilních telefonů. Rozhodně zde nelze uplatnit přímý účinek Informační směrnice (viz výše obdobně případ OSA C-351/12).

Lze dodat, že navíc i pokud by byl učiněn závěr, že okolnost nezaplatnění mobilních telefonů jako přístrojů (ale pouze paměťových karet) snad znamená nenaplnění požadavku na spravedlivou odměnu, pak je nutno připomenout autorskoprávní zásadu třístupňového testu vyjádřenou v českém právu výslovně v ustanovení § 29 odst. 1 autorského zákona, absence poskytnutí (zakotvení) spravedlivé odměny by pak měla za následek nemožnost uplatnění příslušné výjimky pro rozmnožování pro osobní potřebu, kdy soud připomíná, že ani tato výjimka není Informační směrnicí stanovena jako povinná.

De lege ferenda s ohledem na skutečnost, že stávající znění Vyhlášky (navzdory technologickému vývoji) je účinné již 5, 5 roku a úvahy stran zpoplatnění mobilních telefonů, resp. zcela přesně řečeno obecně stran náhradních odměn jsou vysoce aktuální, bylo by jistě na místě, aby i Česká republika (Ministerstvo kultury) podrobila kontrole a eventuálně revizi aktuální znění Vyhlášky, resp. i celé zákonné úpravy náhradní odměny, a to právě ve vazbě na judikaturu Soudního dvora Evropské unie ve věcech Padawan a ACI Adam.

Úrok z prodlení z přiznané jistiny ve výši 101.247,20 Kč pak soud přiznal postupem podle ustanovení § 517 odst. 1 a 2 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. a ustanovení § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., když v souladu s ustanovením § 563 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. byl žalovaný v prodlení nejpozději ode dne následujícího po doručení žaloby, tj. od 17. 8. 2012.

O lhůtě k plnění soud rozhodl podle ustanovení § 160 odst. 1 o. s. ř., když neshledal podmínky pro její prodloužení.

Vzhledem k tomu, že každý z účastníků měl částečný úspěch, soud na náhradu nákladů řízení aplikoval ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. Žalobce měl úspěch v rozsahu 1,8242 %, žalovaný v rozsahu 98,1758 %, soud tak žalovanému přiznal poměrnou část, o kterou jeho úspěch převyšuje úspěch žalobce, tj. (zaokrouhлено na dvě desetinné čísla) 96,35 % účelně vynaložených nákladů. Účelně vynaložené náklady žalovaného činí odměnu za zastupování advokátem za 7 úkonů právní služby, kdy úkony jsou 1) převzetí věci, 2) vyjádření k žalobě, 3) vyjádření ze dne 5. 3. 2014, 4) jednání dne 14. 10. 2013, 5) a 6) jednání dne 10. 3. 2014 a 7) jednání dne 10. 6. 2014; účast zástupce žalobce na jednání dne 19. 5. 2014, kdy soud pouze se žalobcem, resp. jeho zástupcem řešil otázku upřesnění tvrzení a pak i pro tyto účely jednání odročil, nepovažuje soud za úkon právní služby ve smyslu advokátního tarifu. Sazba odměny za úkon právní služby činí podle ustanovení § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) částku 30.540,- Kč. Vedle náhrady odměny advokáta pak účelné náklady představuje paušální náhrada výdajů advokáta za uvedených 7 úkonů v sazbě 300,- Kč za úkon podle ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Odměna za zastupování advokátem činí celkem 7x30.540, tj. 213.780,- Kč a paušální náhrada výdajů 7x300, tj. 2100,- Kč, celkem (bez DPH) tedy 215.880,- Kč, DPH v sazbě 21 % pak činí 45.334,80 Kč, celkem účelně vynaložené náklady na straně žalovaného tak činí 261.214,80 Kč, soud postupem podle

ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř. uložil žalobci, aby žalovanému na náhradě nákladů řízení zaplatil částku 251.680,46 Kč, což je 96,35 % z celku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku je odvolání přípustné k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího do 15 dnů od jeho doručení.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, má oprávněný právo domáhat se splnění povinnosti výkonem rozhodnutí.

V Praze dne 10. června 2014

JUDr. Veronika K ř e s ť a n o v á , Dr. v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Štěpánka Orlovská